

KAP SJEYTI

**Hesa tækk/hugleiðingar
hevði Páll Weihe á
Tvøroyri á facebook
eftir 70 ára føðingardag
sín 29. november.
Við loyvi frá Pállí prenta
vit hugtakandi orð hans-
ara og hava funnið
nakrar myndir, sum geva
eina hóming av hansara
56 árum á sjónum.
Páll tók skiparaprógv í
1964, stýrimansprógv í
1969/70 og skipsførara-
prógv í 1972. Hann sigldi
úti árið millum millum
stýrimans- og skips-
førarapróvtøkuna.
Frá hann í 1959 sum
14 ára gamal fór til
skips við »Varðanum«,
sigldi hann við før-
oyskum fiskiskipum,
til hann í 1970 fór
at sigla við skipum
hjá Kosan Gas. Fyrst
sum stýrimaður og
síðan sum skipari.
Í 2005 fór Páll at
sigla við »Smyrli«**

**Páll er føddur og upp-
vaksin á Selatrað.
Hann er giftur Astrid,
og tey eiga trý børn.**

Herfyri leigaði eg eina íbúð í Havn í nakrar dagar. Eg hevði føðingardag og samstundis var hetta mín seinasti dagur á arbeiðsmarknaðinum, eftir 56 ár. Saman við konuni, var ætlanin at stillisliga lata dagin fara aftur við borðinum.

Lítið visti eg. Sjálvan dagin og uttan mín vitan, komu øll míni abbað børn og foreldur teirra mannsterk um gáttina. Eisini abbað børnini sum búgva uttanlands.

Tað kom eisini óvart á meg, tá mínir starvsfelagar skipaðu fyri eini hugnaligari skilnaðarløtu umborð á Smyrli. Borðreitt varð á Beinisevørð við kaffi og køkum. Mær varð handað gávur og blómur frá manningini. Frá reiðarinum fekk eg blómugávu. Henda skilnaðarløtan umborð og óvantaða vitjanin av børnum og abbað børnum numu mína sál.

Sambært Móses í sálminum. Varir lív okkara 70 ár ella 80, tá ið styrkin er nógv. Og so leggur hann afturat, at tá ið hetta gamla lív er frægast, er tað møðsamt og fáføngt.

Nú eg sjálvur havi nátt hetta aldursmark skilji eg Móses, tá ið hann sigur, at lívið á høgum aldri er møðsamt. Alt sum fyrr var leikandi lætt, sýnist nú langt og tungt. Men saman við konu, børnum og børn barnanna, følist lívið meiri fjálgt enn fáføngt.

Nú gryn timer undir kjólinum og loggið vísir, at ásetta strekkið er skjótt siglt, lívssólin lækkar og nærkast havsbrúnni. Tá ið kvirra er, birtast hugleiðingar, hugleiðingar frá barnaárum og nú til gátt aldurdómsins. Minnir um spæl og sorgleys barnaár. Minnist heimbygdina við ongum elektrisiteti og ongum akførum. Minnist summarhálvuna har fólk turkaðu torv í haga og fólk í hoyna. Minnist sum drongur einslugu túrarnar, tá ið hesturin og eg fóru út í Morskranes við fullum vogni av handilsvörum. Í kava var hestasetlan brúkt.

Minnist barnaskúlan tvær vikur í skúla, og so eina frí øll sjei árin. Minnist mín fjúrtan ára føðingardag, tá ið eg tók í hondina á læraranum og segði skúlanum farvæl.

Minnist tá ið eg á fyrsta sinni setti fótin á skipsdekk. Minnist mammu tigandi

fylla klæðsekkinn, lívsins bók ovast. Minnist koyggjuklæðini sum hon gjørdi klár, lakið væl seymað á madrassuna. Hornini á dýnu og dýnubetrekki bundin saman. Hvørt stikk við nálini og hvør knútur bundin við móðurligum kærleika.

Minnist sigling tey fyrstu árin við ongum navigatiónstólum, ongum radar og ongan gps'ara. Minnist eina myrka nátt við kavaroki inni í briminum vestan fyri Koltur, har ein baksláttur sparkaði okkum heilskapaðar útaftur. Minnist illveðurnátt á suðurstrond Noregs har afturskipið bert einaferð høgdi í botn, og trýsti róðurstammuna hálvan fót upp.

Minnist kulda og yvirising í Grønlandi. Minnist á veg inn av útróðri fyrst í 67. Tað bleika ljósið á Kellingini, har tveir mans høvdu bjargað sær upp á turt, eftir at báturin var sokkin.

Minnist kalda sjógvin í stýrhúsinum, tá ið rútarnir av sjógvi vóru trýstir inn, á heimferð úr Grønlandi. Minnist vitarnar, sum hava leitt meg framá og inn í fremmandar havnir

Minnist á veg inn til Belfast í 72, tá eitt bretskt herskip á myrkari nátti setti hermenn umborð, til at leita eftir lóðuri. Minnist spökilsisbýin Luanda eftir kríggið við Portugal og undir borgarakrígnum. Minnir um vitjan av óbøðnum gestum á redini í Santos. Minnir um deyðan mannakropp rekandi á vágini í Lagos har teir lokalu bert yptu øksl, sum um hetta var eitt vanligt fyrbrigdi. Minnir um harðrenda stýrið hjá Gadaffi seinna part av hálvfjerðsunum. Minnir frá Cuba í 89 og 90, hvussu eitt land ikki skal stýrast. Minnist remlingarnar í Venesuela í 82, tá ið bolívar'urin yvir eina nátt bleiv niðurskrivaður í eina helvt.

Minnist kulturbroytingarnar frá at sigla við danskari manning í seytjan ár til síðan at sigla við malaysiskari manning í tvey ár. Næstu fimtan árin varð siglt við filipinskari manning. Minnist hvussu malaysarnir hildu ramadan umborð. Eftir eina triðings öld í uttanlandasigling var tað eisini ein kulturhøkkur, at koma aftur á føroyskan kjøl.

Jú, minnini eru mong. Minnir frá strævnum fiskari á mínum ungdomsins

vári. Minnir um sigling á heimsins høvum í mínum vaksna lívi. Minnist tungu fráferðirnar, tá ið eg skuldi siga mínum sovandi børnum farvæl. Minnist foreldrin, sum eg virði, tá ið tey livdu. Minnist orð vóru tóm og tøgnin rópti hart, tá ið tey fóru. Onki er givið, onki er varandi. Lívið er eitt lán, og tí er tað farandi.

Eg havi sæð mína lívssól við sínum lívgandi og fjálgu strálum reisast úr havsbrúnni, eg sá hana tá ið hon stóð hægst á himni og sendi sínar heitastu geislar. Eg siggi hana nú nærkast havsbrúnni. Nú makar sólvindurin og himmalhválvið í vestri er fagurt litt. Tað er sum Móses sigur, tí skjótt er tað yvirstaðið, vit flúgva avstað.

Á míni lívsleið havi eg reikað í døllum, eisini havi eg verið á tindum. Enn havi eg ikki nátt tann hægsta, eg hómi hann fyri framman. Fyri at koma upp á henda tind skal eg hava hjálp frá Honum, sum sendi mær ein verndareingil, sum trúfast og í tolni hevur fylgt mær, og sum aftur og aftur hevur hjálpt og vælsignað meg, og eg veit at hann er mær við lið, tá ið tað lýsir aftur fyri degi hinumegin. Tí lesa og syngja vit um, at í faðirs húsi eru mangir bústaðir. Har er rúmsátt og pláss fyri ymiskleika.

Eg fari her við at takka øllum, sum hjartaliga hava heilsað mær, nú eg rundaði Kap Sjeiti. Takk tit, sum ringdu, sendu heilsanir á facebook og um sms. Takk fyri blómur og gávur. Takk fyri hjartalig lógvatok og góðýnski.

Ein av mínum ellivu systkjum, sum umboðar tann yngra partin av flokkinum, sendi mær hesa heilsuna: »Tá kríggið harðast leikaði á. Ein drongur so fittur heimin av fyrstan tíð sá. Føddur í hjálma og gamalt var, at tá skuldi eydnan fylgja tær. Skjótt gingu teir ljósu barnadagar í túni, bói, fjøru og haga. Sum stórir drongur lagað tær var, heiman at fara. Mansverk tú gjørdi frá fyrsta degi, á havinum sum tú valdi. Heima mamma, babba og vit smáu longdust og dagarnar taldu. Tú vitjaði trúfast, umsorgan og kærleika gav. Takk fyri løturnar góðu. Góði Páll, tillukku eg ynski tær. Harrin signi teg og tey tær standa nær».

Takk fyri øll somul...

Páll